

Daniels Bog - Nummer et hundrede og nioghalvtreds

Åbenbaringen af de tre englelige berøringer i Daniels syn: En profetisk åbenbaring

Jeff Pippenger
2024-03-26

I kapitel ti bliver Daniel berørt tre gange, og disse tre berøringer svarer til de tre gange, Daniel personligt oplever „march“, synet. Den første og den sidste åbenbaring var af Gabriel, budbringeren for Jesu Kristi Åbenbaring. Gabriel er den, som tager budskabet fra Kristus, der blev givet Ham af Faderen, og overbringer det til profeten, som skal sende det til menighederne.

Men jeg vil kundgøre dig, hvad der er optegnet i sandhedens skrift; og der er ingen, som står mig bi i disse ting, uden Mikael, jeres fyrste. Daniel 10:21.

Gabriel ved, at han er et skabt væsen, og derfor meddelte han Johannes uden omsvøb i Johannes' Åbenbaring, at han ikke måtte tilbede ham.

Og jeg faldt ned for hans fødder for at tilbede ham. Og han sagde til mig: Gør det ikke; jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu vidnesbyrd: tilbed Gud; thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd. Åbenbaringen 19:10.

Den studerende af profetien må derfor forstå, at grunden til, at Gabriel tilkendegiver, at der ikke er nogen over ham i forbindelse med det, »som er optegnet i sandhedens skrift«, har et bestemt profetisk formål. Når han påpeger den kendsgerning, at kun Kristus forstår skrifterne bedre end han selv, identificerer han Kristus som »Mikael, jeres fyrste«. Men Mikael er ikke blot en fyrste, han er ærkeengelen.

Men ærkeenglen Mikael, da han trættedes med Djævelen og streddes om Moses' legeme, vovede ikke at fremføre en spottende anklage imod ham, men sagde: Herren revse dig. Judas 7.

Alle tre berøringer er derfor engleberøringer, og de tre gange, Daniel oplever „march“, synet, er det engleligt. Tredje gang Daniel berøres, sker det for at styrke ham, for tidligere, ved den anden berøring, mistede han sin styrke.

Da kom der atter én og rørte ved mig, én som så ud som et menneske, og han styrkede mig og sagde: O du højt elskede mand, frygt ikke; fred være med dig, vær stærk, ja, vær stærk. Og da han havde talt til mig, blev jeg styrket og sagde: Lad min herre tale; thi du har styrket mig. Da sagde han: Ved du, hvorfor jeg er kommet til dig? Og nu vil jeg vende tilbage for at kæmpe mod Persiens fyrste; og når jeg drager bort, se, da skal Grækenlands fyrste komme. Daniel 10:18–20.

Gabriel minder Daniel om, at han var “kommet for at lade” Daniel “forstå, hvad der skal times dit folk i de sidste dage,” da han spurgte Daniel: “Ved du, hvorfor jeg er kommet til dig?” I

overensstemmelse med det, han havde lært Daniel om de sidste dage, siger Gabriel dernæst, at han da ville “vende tilbage for at kæmpe mod Persiens fyrste; og når jeg drager bort, se, da skal Grækenlands fyrste komme.” Derpå begynder han den profetiske beretning i kapitel elleve, som beskriver, hvad der times de hundrede og fireogfyrre tusinde i de sidste dage. Denne profetiske beretning er anbragt i sammenhæng med kampen mod “Persiens fyrste” og “Grækenlands fyrste”.

Den faktiske historie mellem Kyros den Store og Alexander den Store strakte sig over mere end to hundrede år. Men i det store jordskælv i Åbenbaringen kapitel elleve er de afsluttende bevægelser hastige, og så snart det sjette rige er erobret af den falske konge i nord, giver det syvende rige, de ti konger, repræsenteret ved Grækenland, straks deres rige til dyret.

På ét plan anvendes „march“-synet syv gange i Daniels kapitel ti. Vi har behandlet fire af disse syv forekomster og fastslået, at den første henvisning er, at Daniel identificerer, at Daniel før Kyros’ tredje regeringsår forstod synet. I de næste tre henvisninger identificerer de tre berøringer ved hvert syn Daniels erfaring, idet han vækkes af de enogtyve dages sorg. Hans vækkelse til vekkelse er opbygget over den evige evangeliums tretrinsproces, og de tre trin repræsenteres ved engle, skønt trin nummer to er ærkeenglen Mikael, han som oprejste Moses fra døden og borttog ham til himlen.

De andre tre gange, hvor ordet »syn« forekommer i kapitel ti, er det ikke »march«, men »marah«. »Marah« er hunkønsformen af »march«. Det betyder et syn, og kausativt et »spejl« eller et »skuespejl«. Nøglen til dets definition er, at det er »kausativt«. Det er synet af »tilsynekomsten«, men det er forskelligt i sit køn og identificerer således et andet profetisk budskab. Som definition indebærer »spejlet«, at de, som ser synet, ser en form for genspejling. Dette er det element i ordet, som er »kausativt«. Definitionen af et kausativt ord i sammenhængen med »marah« er dybsindig.

Betegnelsen “kausativ” vedrører begrebet årsagssammenhæng eller handlingen at forårsage, at noget sker. Inden for lingvistikken, nærmere bestemt i verbalmorfologien, er kausativformen en grammatisk konstruktion, der angiver, at subjektet for et verbum får en anden person eller ting til at udføre den handling, som beskrives af verbet. For eksempel bliver verbet “to read” i engelsk kausativt, når man siger “to make someone read.” Her får subjektet en anden person til at udføre læsehandlingen.

Den kausative form angiver, at subjektet er ansvarligt for at fremkalde den handling, som verbet beskriver. »Kausativ« henviser til den måde, hvorpå en handling eller begivenhed bringes til at ske. De tre gange, Daniel bruger det hebraiske ord »marah«, bevirker det syn, der betragtes, at beskueren forvandles til det billede, han skuer.

Og på den fireogtyvende dag i den første måned, mens jeg var ved bredden af den store flod, som er Hiddekel, løftede jeg mine øjne og så, og se, der var en mand klædt i linned, og hans lænder var omgjordede med fint guld fra Ufaz. Også hans legeme var som krysolit, og hans ansigt som synet (march) af lyn, og hans øjne som ildfakler, og hans arme og hans fødder som skinnende, poleret kobber, og lyden af hans ord som lyden af en skare. Og jeg, Daniel, så alene synet (marah); for de mænd, som var hos mig, så ikke synet (marah); men en stor skælven faldt over dem, så at de flygtede og skjulte sig. Derfor blev jeg alene tilbage og så dette store syn

(marah), og der blev ingen kraft tilbage i mig; for min skønhed blev i mig forvandlet til fordærvelse, og jeg beholdt ingen kraft. Dog hørte jeg lyden af hans ord; og da jeg hørte lyden af hans ord, faldt jeg i dyb søvn med ansigtet mod jorden og mit ansigt vendt mod marken. Daniel 10:4–9.

Ved afslutningen af de enogtyve sørgedage, som i de sidste dage svarer til de tre og en halv dag, hvor de to vidner ligger døde på gaden, blev Daniel pludselig bragt til at se Kristi skikkelse, og Hans skikkelse er »som synet (mareh) af lyn«. Den begivenhed frembringer, ved afslutningen af de tre og en halv dag i Åbenbaringen kapitel elleve, en adskillelse, for »de mænd, som var med« Daniel, blev bragt til at »[se] ikke synet (marah); men en stor bæven faldt over dem, så at de flygtede for at skjule sig. Derfor« blev Daniel »ladt alene«, men »de mænd, som var med mig, [blev bragt til at se] ikke synet (marah); men en stor bæven faldt over dem, så at de flygtede for at skjule sig«.

Det syn, som Daniel så, mens han var alene, var det feminine, kausative syn, som forvandlede Daniel til synets billede. Forvandlingen blev fuldbyrdet ved, at Daniels menneskelige styrke blev taget fra ham, og hans skønhed blev vendt til fordærvelse.

Selve det kød, hvori sjælen tager bolig, og hvorigennem den virker, tilhører Herren. Vi har ingen ret til at forsømme nogen del af den levende mekanisme. Hver eneste del af den levende organisme tilhører Herren. Kundskaben om vor egen fysiske organisme bør lære os, at hvert lem skal gøre tjeneste for Gud som et retfærdighedens redskab.

»Ingen anden end Gud kan bøje menneskehjertets stolthed. Vi kan ikke frelse os selv. Vi kan ikke genføde os selv. I de himmelske sale vil ingen sang lyde: Mig, som elskede mig selv og tvættede mig selv, forløste mig selv, mig være ære og hæder, velsignelse og pris. Men dette er grundtonen i den sang, som mange synger her i verden. De ved ikke, hvad det vil sige at være sagtmodig og ydmyg af hjertet; og de har ikke til hensigt at lære dette at kende, hvis de kan undgå det. Hele evangeliet er indeholdt i at lære af Kristus, hans sagtmodighed og ydmyghed.«

”Hvad er retfærdiggørelse ved tro? Det er Guds værk at lægge menneskets herlighed i støvet og at gøre for mennesket det, som det ikke står i dets magt at gøre for sig selv.” Testimonies to Ministers, 456.

Erfaringen af retfærdiggørelse ved tro er Guds værk, hvormed menneskets herlighed lægges i støvet. Det syn, som fik de mænd, der var sammen med Daniel, til at flygte, var det „kausative“ feminine syn af Kristi åbenbarelse, og umiddelbart efter at Daniels egenretfærdighed var blevet lagt i støvet, blev de tre engleberøringer givet, som til sidst satte Daniel i stand til at bære budskabet.

I 1888 steg den mægtige engel ned med budskabet om retfærdiggørelse ved tro, således som det blev fremstillet af ældste Jones og Waggoner. Den selvsamme engel steg atter ned den 11. september 2001 med netop det samme budskab om retfærdiggørelse ved tro. Dette markerede begyndelsen på beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind. Ved afslutningen af beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind gentages budskabet ved begyndelsen, for Jesus anskueliggør altid enden på en ting ved begyndelsen af en ting.

Den 11. august 1840 steg netop den samme engel ned og begyndte de tre trin, som blev fuldbyrdet fra 1840 til 1844. Disse tre trin begyndte med bemyndigelsen af den første engel den 11. august 1840, den anden engels ankomst den 19. april 1844 og den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844. Denne historie var et forbillede på den første af tre engles nedstigning den 11. september 2001, som blev efterfulgt af den anden engel ved skuffelsen den 18. juli 2020, og som afsluttes med den tredje engels ankomst ved den snart kommende søndagslov.

Ved afslutningen af denne historie, når Mikael stiger ned for at oprejse Moses og Elias efter de tre og en halv dags død på gaderne, som fremstillet i Åbenbaringen kapitel elleve, og som også fremstilles ved Daniels enogtyve dages sorg, stiger Kristus atter ned. Først fremviser han synet af sin herlighed, det syn, som lægger menneskets herlighed i støvet og frembringer en adskillelse. Når Daniel først er i støvet, og efter at Daniel er blevet forvandlet ved at skue det „forårsagende“ feminine syn, berøres han af Gabriel første gang og sættes på sine skælvende fødder.

Da stiger ærkeenglen Mikael ned for at „oprejse Moses“ og rører ved Daniel anden gang, idet han efterlades uden kraft, fordi han overvældes af den virkelighed, at han faktisk talte med sin Herre. Derefter kommer Gabriel og rører ved ham tredje gang og styrker ham til den gerning at være bannerføreren under den snart kommende søndagslov. De tre berøringer er symboler på de tre engle i Åbenbaringen fjorten, skønt de finder sted på én og samme dag.

Den første engels erfaring indbefatter Kristi fremtræden som lyn, det „kausative“ syn, som adskiller, og den første berøring, som løfter Daniel op af støvet fra hans menneskelige herlighed. Den første engel besidder alle tre trin, der er indeholdt i den første, for den repræsenterer det første budskab. Det er ikke en tilfældighed, at den første berøring er nedskrevet i vers NI til ELLEVE.

Men jeg hørte lyden af hans ord; og da jeg hørte lyden af hans ord, faldt jeg i en dyb søvn med mit ansigt mod jorden. Og se, en hånd rørte ved mig og hjalp mig op på mine knæ og mine hænders håndflader. Og han sagde til mig: O Daniel, du højt elskede mand, giv agt på de ord, som jeg taler til dig, og stå oprejst; for nu er jeg udsendt til dig. Og da han havde talt dette ord til mig, stod jeg skælvende. Daniel 10:9–11.

Erfaringen af den anden berøring, som blev meddelt af Kristus selv, forandrer Daniel fra at være ude af stand til at tale til at kunne tale med sin Herre. Ved den anden berøring har Daniel ingen ånde, og han fremstilles her således på det punkt, der svarer til Ezekiels første budskab i kapitel syvogtredive.

Og da han havde talt sådanne ord til mig, vendte jeg mit ansigt mod jorden, og jeg blev stum. Og se, en, der lignede menneskesønnernes skikkelse, rørte ved mine læber; da åbnede jeg min mund og talte og sagde til ham, som stod foran mig: Ak, min herre, ved synet er mine smerter kommet over mig, og jeg har ingen kraft beholdt. For hvorledes kan denne min herres tjener tale med denne min herre? Thi hvad mig angår, da blev der straks ingen kraft tilbage i mig, og der er ikke ånde tilbage i mig. Daniel 10:15–17.

I Ezekiels andet budskab skal et budskab fra de fire vinde åndes ind over benene, for at de kan få liv og rejse sig som en mægtig hær. Denne hærs bemyndigelse fremstilles ved den tredje berøring.

Da kom der igen en og rørte ved mig, én som så ud som et menneske, og han styrkede mig og sagde: Du højt elskede mand, frygt ikke; fred være med dig; vær stærk, ja, vær stærk. Og da han havde talt til mig, blev jeg styrket og sagde: Lad min herre tale, for du har styrket mig. Da sagde han: Ved du, hvorfor jeg er kommet til dig? Og nu vil jeg vende tilbage for at kæmpe mod Persiens fyrste; og når jeg drager bort, se, da skal Grækenlands fyrste komme. Men jeg vil kundgøre dig det, som er optegnet i sandhedens skrift; og der er ingen, som står mig bi i disse ting, undtagen Mikael, jeres fyrste. Også jeg stod i mederen Darius' første år ham til stadfæstelse og styrkelse. Og nu vil jeg kundgøre dig sandheden. Se, endnu skal der fremstå tre konger i Persien; og den fjerde skal blive langt rigere end dem alle, og ved sin styrke gennem sin rigdom skal han ophidse alle mod Grækenlands rige. Daniel 10:18–11:2.

Budskabet, som bringer de to vidner til live i Ezekiels syvogtredivte kapitel, er islams budskab om det tredje ve, men linje på linje er det budskab, som Gabriel identificerer i fremstillingen af Mikael, der oprejser Moses og tager ham op til himlen som et banner, budskabet om De Forenede Staters sidste præsident. Det er budskabet om den sjette præsident (det republikanske horn), som blev dræbt i 2020, således som det sande protestantiske horn var blevet det. I Daniels beretning førte opstandelsen fra sørgedagene over det sande protestantiske horn til identifikationen af det republikanske horns opstandelse.

Syv gange i Daniels bog, kapitel ti, anvendes ordet „syn“ eller „skikkelse“. Disse syv henvisninger betegnes med det samme hebraiske ord, med den undtagelse, at ordet tre af disse gange står i femininum, mens det de andre fire gange står i maskulinum. Da syv er fuldkommenhedens tal, og kombinationen tre-fire, som giver syv, er et hovedkendetegn ved Johannes' Åbenbaring, hvor de sidste tre af de syv menigheder, og de sidste tre af de syv segl, og de sidste tre af de syv basuner specifikt adskilles fra de første fire.

Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring er den samme bog, og i denne forstand er Daniel og Johannes det samme symbol for de sidste dage. Synet af Kristus i kapitel ti er synet af Kristus i Åbenbaringen, kapitel et.

I Åbenbaringens første kapitel hører Johannes en røst bag sig og vender sig om for at se ham, som taler.

Jeg var i Ånden på Herrens dag, og jeg hørte bag mig en høj røst som af en basun, der sagde: Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste; og: Hvad du ser, skriv det i en bog og send det til de syv menigheder, som er i Asien: til Efesus og til Smyrna og til Pergamon og til Thyatira og til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. Åbenbaringen 1,10.11.

Hvad enten det er de tre berøringer i Daniels bog, kapitel ti, eller det samme syn i Åbenbaringens bog, kapitel et, eller de to budskaber til Ezekiel i kapitel syvogtredive, eller Esajas, der blev berørt med en glødende kul fra alteret, så identificerer erfaringen bemyndigelsen af det sidste advarselsbudskab, og dette budskab begynder ved de to vidners opstandelse i juli 2023. Daniel, Johannes, Ezekiel og Esajas repræsenterer alle en budbærer, som hører „røsten“ fra de „gamle stier“ bag sig, der spørger: „Hvem skal jeg sende?“ Når denne budbærer svarer: „Her er jeg, send mig,“ bliver han styrket og hæver sin røst som en, der råber i ørkenen. „Den, som har øre, han høre,

hvad Ånden siger til menighederne.“

Vi vil fortsætte dette studie i vores næste artikel.

“Ved den anledning, der netop er beskrevet, meddelte engelen Gabriel Daniel al den undervisning, som han dengang var i stand til at modtage. Nogle år senere ønskede profeten imidlertid at få mere at vide om emner, som endnu ikke var fuldt forklaret, og han gav sig igen til at søge lys og visdom hos Gud. ‘I de dage sørgede jeg, Daniel, i tre fulde uger. Jeg spiste intet lækkert brød, heller ikke kom kød eller vin i min mund, og jeg salvede mig slet ikke.... Så løftede jeg mine øjne og så, og se, der var en mand klædt i linned, om hvis lænder var et bælte af fint guld fra Ufaz. Hans legeme var også som krysolit, og hans ansigt som lynets skær, og hans øjne som ildsluer, og hans arme og hans fødder havde glans som skinnende kobber, og lyden af hans ord var som lyden af en mangfoldighed’ (Daniel 10:2–6).”

„Denne beskrivelse ligner den, som blev givet af Johannes, da Kristus blev åbenbaret for ham på øen Patmos. Ingen ringere end Guds Søn viste sig for Daniel. Vor Herre kommer sammen med en anden himmelsk budbringer for at undervise Daniel om, hvad der skulle finde sted i de sidste dage.“

„De store sandheder, som blev åbenbaret af verdens Forløser, er for dem, der søger sandheden som efter skjulte skatte. Daniel var en gammel mand. Hans liv var blevet tilbragt midt iblandt en hedensk hoffes tillokkelser, hans sind optaget af et stort riges anliggender. Alligevel vender han sig bort fra alt dette for at ydmyge sin sjæl for Gud og søge kundskab om den Højestes hensigter. Og som svar på hans bønner blev lys fra de himmelske sale meddelt til dem, som skulle leve i de sidste dage. Med hvilken alvor bør vi da ikke søge Gud, at Han må åbne vor forståelse, så vi kan fatte de sandheder, der bringes os fra himlen.“

“‘Jeg, Daniel, så alene synet; mændene, som var sammen med mig, så ikke synet; men en stor bæven faldt over dem, så de flygtede og skjulte sig.... Og der blev ingen kraft tilbage i mig; for min skønhed forvandlede i mig til fordærv, og jeg beholdt ingen kraft’ (vers 7, 8). Alle, som virkelig er helliggjorte, vil have en lignende erfaring. Jo klarere deres opfattelse er af Kristi storhed, herlighed og fuldkommenhed, desto mere levende vil de se deres egen svaghed og ufuldkommenhed. De vil ikke være tilbøjelige til at gøre krav på en syndfri karakter; det, som har syntes ret og skønt hos dem selv, vil i kontrast til Kristi renhed og herlighed kun fremtræde som uværdigt og forgængeligt. Det er, når mennesker er adskilt fra Gud, når de har meget utydelige forestillinger om Kristus, at de siger: ‘Jeg er syndfri; jeg er helliggjort.’”

„Gabriel viste sig nu for profeten og talte således til ham: ‘O Daniel, du højt elskede mand, forstå de ord, som jeg taler til dig, og stå oprejst; thi til dig er jeg nu udsendt.’ Og da han havde talt dette ord til mig, stod jeg skælvende. Da sagde han til mig: ‘Frygt ikke, Daniel; thi fra den første dag, da du satte dit hjerte på at forstå og på at ydmyge dig for din Gud, blev dine ord hørt, og jeg er kommet for dine ords skyld’ (vers 11, 12).

“Hvor stor ære vises ikke Daniel af himmelens Majestæt! Han trøster sin skælvende tjener og forsikrer ham om, at hans bøn er blevet hørt i himlen. Som svar på den inderlige bøn blev englen Gabriel sendt for at påvirke den persiske konges hjerte. Monarken havde modstået Guds Ånds tilskyndelser gennem de tre uger, mens Daniel fastede og bad, men himmelens

Fyrste, ærkeenglen Mikael, blev sendt for at vende den stædige konges hjerte, så han kunne foretage en afgørende handling som svar på Daniels bøn.

»Og da han talte sådanne ord til mig, vendte jeg mit ansigt mod jorden, og jeg blev stum. Og se, en, der lignede menneskesønnernes skikkelse, rørte ved mine læber.... Og han sagde: Du højt elskede mand, frygt ikke; fred være med dig, vær stærk, ja, vær stærk. Og da han havde talt til mig, blev jeg styrket og sagde: Lad min herre tale; for du har styrket mig« (vers 15–19). Så stor var den guddommelige herlighed, der blev åbenbaret for Daniel, at han ikke kunne udholde synet. Da tilslørede himlens sendebud glansen fra sit nærvær og viste sig for profeten som »en, der lignede menneskesønnernes skikkelse« (vers 16). Ved sin guddommelige kraft styrkede han denne mand med retsindighed og tro til at høre det budskab, som var sendt ham fra Gud.

»Daniel var en hengiven tjener for den Højeste. Hans lange liv var fyldt med ædle tjenestehandlinger for sin Herre. Hans renhed i karakter og urokkelige troskab overgås kun af hans hjertes ydmyghed og hans anger for Gud. Vi gentager: Daniels liv er en inspireret illustration af sand helliggørelse.« Sanctified Life, 49–52.